

Pan Dolnopolský seděl ve své kanceláři na policejním ředitelství a pomalu a velmi pečlivě si ukládal věci do aktovky. Měl pocit dobře vykonané práce. Poslední dva týdny velmi vydatně pomáhal kolegům z oddělení finančních podvodů s jistou velice zapeklitou polízanicí se směnkami.

Strážníci už před hodnou dobou odnesli poslední svazek dokumentace a za okny kanceláře se prostírala černočerná tma, tu a tam proděravělá pouliční lampou. Pan Dolnopolský nicméně nejevil žádné náznaky spěchu. Počínal si přesně tak rozvážně, jak by od něj očekával kdokoli, kdo ho alespoň trochu zná.

Pan Dolnopolský byl vysoký muž, měřil celých 190 centimetrů. Jeho věk více než prošedivělé vlasy prozrazoval jeho starosvětský oděv. I v takto teplou letní noc by si nikdy nedovolil vyjít na ulici bez klobouku a pláště. Ostatně právě zavíral kabelu a už už se chystal vydat k věšáku pro obě tak nezbytné propriety, když se ozvalo zaklepání.

Klepající ho zjevně považoval za formalitu, nečekal na výzvu a otevřel dveře. Do místnosti vstoupil nadstrážmistr Broučel, kterého následovala jakási paní. Pan Dolnopolský si ji zprvu nevyšiml, ale ona se záhy postarala o to, aby jí věnoval veškerou svou pozornost.

Velice hbitě se protáhla okolo nadstrážmistra, a než ten stačil otevřít ústa, stanula přímo před pracovním stolem zaskočeného finance, do kterého mistrně obviňujícím gestem zabodla svůj deštník. Naštěstí tedy do stolu, nikoli do pana Dolnopolského.

„Pane rado, to je skandál!“ řekla až překvapivě vyrovnaným hlasem. „Nikdy by mě nenapadlo, že policie v naší zemi pracuje s tak cynickým nezájmem o bezpečí řádných občanů.“

Nadstrážmistr Broučel vypadal, jako by chtěl něco namítnout, ale dáma mu nedopřála dostatek času.

„Měla jsem za to, že únos je považován za mimořádně závažný zločin...“ jala se pokračovat, ovšem právě v ten okamžik našel nadstrážmistr Broučel dosti vzduchu ve svých plicích, aby se zapojil do konverzace.

„Je to pes,“ prohlásil.

Sebemenší záchvěv naděje, že by se mohl v relativně krátké době dozvědět, o jakou záležitost jde, a následně ji přenést na bedra někoho jiného, pana Dolnopolského v ten okamžik opustil. Nicméně to byl zkušený muž v letech, který měl mnohokrát příležitost jednat se ženami obdobného druhu. Všiml si, že se paní opět chystá promluvit, a tak se ji zkusmo, lehkým gestem ruky, pokusil umlčet. A ona skutečně zmlkla.

Věděl, že má asi čtyři vteřiny, než kouzlo pomine.

Vstal ze židle a obešel stůl.

„Nadstrážmistře, přineste nám čaj,“ přikázal Broučelovi. „A vy se, madam, prosím, posaďte sem a všechno mi prosím povězte... Zatím mi to bude stačit jen velice stručně!“ dodal rychle. „Pokud budu cokoli potřebovat osvětlit obšírněji, zeptám se na to.“

Inspektor Hasengap byl toho času v hlavním městě. Tvrdil sice, že zde má důležité vyřizování, ale každý, kdo by ho sledoval od chvíle, kdy včera ráno dorazil na Východní

nádraží, do tohoto okamžiku, by mohl odpřisáhnout, že si vyjel na výlet.

Inspektor pravda navštívil policejní prezidium, nicméně zde pouze odevzdal jakousi zásilku, kterou mohl dovézt kdokoli či se dala poslat poštou. Případné slídily v patách mladého policisty by jistě překvapilo, že s výjimkou předání oné fádní obálky se s nikým nesetkal. S nikým se nezastavil na kus řeči, nepoklábosil nad kávou, a dokonce s nikým nepoobědval ani nepovečeřel.

Na oběd si sice zašel do vyhlášené restaurace Na Valech, kde se prostíralo pravé stříbro, a večeri si dopřál ve velmi elegantním hotelu U Koníčka, v němž i přenocoval, ale vždy seděl u stolu sám.

Kromě těchto dvou jistě velmi příjemných zastávek měl na své cestě i jiné. Navštívil Imperiální muzeum i galerii a Velkou knihovnu. Druhý den večer pak zhlédl velmi úspěšné představení *Sheizoka v úzkých*.

Ovšem ve zbylém čase jen tak nazdařbůh bloumal, takže by každý z jeho imaginárního doprovodu musel nezvratně dojít k závěru, že se jedná o turistu na dovolené.

Po představení se inspektor Hasengap drožkou přesunul na Východní nádraží. Když dorazil na příslušné nástupiště, ke svému uspokojení zjistil, že noční expres je již přistaven.

Jednalo se o výhodný spoj, protože drtivou většinou stanic na trase jen projížděl, a nové působiště inspektora Hasengapa, které on stále v duchu považoval za dočasné, a to bez ohledu na fakt, že od jeho přeložení uplynulo již šestnáct měsíců, se tak rázem stalo čtvrtou zastávkou.

Jelikož inspektora Hasengapa v kapse hřál zpáteční lístek, měl dostatek času seznámit se s tím, které kupé je pro



fig. 5

něj rezervováno. Mladý policista si dopřál první třídu, jejíž cena ostatně nebyla vzhledem k obvykle malé obsazenosti tohoto vlaku až tak vysoká.

To znamenalo, že bude mít po celou cestu sám pro sebe příjemný, dřevem obložený pokojíček s lehátkem. Inspektor Hasengap sice nehodlal cestu prospat, ale klidné posezení v jedoucím vlaku, bez vyrušování spolucestujícími, mu vyhovovalo.

Navíc pokud by se mu zastesklo po společnosti, bude se moci odebrat do salonního vozu.

Venkovní teplota byla velmi příjemná, ba až osvěžující. Proto se inspektor Hasengap do nastupování nehrnul, postával na nástupišti a ze zvyku pozoroval své přicházející spolucestující.

Bylo zjevné, že první třída určitě nebude naplněna. Z dvanácti kupé jich bylo obsazeno pouhých osm.

V prvním z nich, tedy nejbližší salonnímu vozu, se usadil tělnatý a červenolící mužiček, za kterým s usouzeným výrazem ve tváři vlekli dva zřízenci objekt: zavazadlo zvíci dobře stavěného nosorožce. Inspektor s neskrývaným pobavením sledoval snahu těchto statečných zaměstnanců železnice, mocně povzbuzovaných vlastníkem zavazadla, naložit toto monstrum do vlaku. Ve chvíli, kdy se to opravdu povedlo, pak jen stěží ovládl nutkání odměnit jejich výkon potleskem.

Mezitím ovšem nastoupili další spolucestující. Jednalo se o pravěce vypadající dámu a její služebnou. Inspektor očekával, že druhá jmenovaná posléze opět vystoupí, aby se přesunula do druhé třídy, ale nestalo se tak.

Nosiči zavazadel vzali po tomto kolosálním úspěchu do zaječích, takže další příchozí, gentleman středního věku, si musel s objemným kufrem poradit sám. Protože se však v porovnání s předchozí bagáží jednalo o nedochůdče a protože se tomuto pánovi podařilo jej samostatně dopravit až k vlaku, usoudil mladý policista, že by bylo od něj ne-taktní a pro nově příchozího až ponižující, kdyby mu nabídl pomoc.

Jeho úsudek se ukázal jako správný a kufr i jeho pán víceméně plynule zmizeli ve vlaku.

Hned nato dorazil k vlaku pátý pasažér. Ten měl vlastní nosiče zavazadel, a to z titulu své funkce. I nejhleduplnější pozorovatel života inspektora Hasengapa by musel uznat, že není nejhorlivější návštěvník svatostánků, nicméně i mladý policista věděl, co znamená fialové solideo na hlavě nově příchozího. Pomyslel si, že pojedeli v jednom voze s biskupem, vlak nemůže vykolejit.

Jeden z jáhnů promptně vynesl zavazadla do kupé a druhý pomohl církevnímu hodnostáři nastoupit.

Jako poslední pak přišly dvě nápadně si podobné slečny ve velmi potěšujícím věku, který mladý policista odhadl na 16–18 let.

Netřeba dodávat, že se jim ihned nabídl pomoci se zavazadly a do vlaku nastoupil společně s nimi.

„Jmenuji se Kloubová,“ nenechala se paní dlouho pobízet, „víte, pane rado, já jsem domácký typ, ale když mi moje neteř napsala ze zámoří, že zdědila nějaké peníze a že by byla velmi ráda, kdybych za ní přijela, nemohla jsem si to nechat

ujít. Dokonce mi poslala lodní lístek, takže jsem vlastně neměla ani moc na výběr...“

V tu chvíli ji vyrušil nadstrážmistr Broučel, který nakráčel do místnosti s utrápeným výrazem ve tváři a s podnosem s čajovou konvicí a šálky v rukou.

Velice spěšně postavil svůj náklad na stůl a vytratil se.

Paní Kloubová pokračovala: „... tak jsem si tedy vše zařídila. Vlastním dům, a navíc ještě psa, tudíž jsem musela domluvit výpomoc a krmení. Víte, jela jsem tam na půl roku.“

Pan Dolnopolský jí nalil čaj a úslužně jí podal šálek i s talířkem.

„Děkuji, především jsem konečně nasedla na vlak a vyrazila jsem do přístavu. Víte už o té nehodě v průsmyku, že?“

„Ano,“ pan Dolnopolský opravdu nemohl ve včerejších novinách minout zprávy o vykolejení přímořského expresu, které si jako zázrakem nevyžádalo žádnou oběť, „ale jestli se nemýlím, vlak vykolejil na cestě z přístavu...“

„Ano!“ přisvědčila paní Kloubová, zjevně nadšená z toho, jak je pan Dolnopolský detailně informován. „Ovšem trať byla zablokovaná v obou směrech a náš vlak nemohl projet. Nezbylo mi než se vrátit zpět. Musím říci, že vše bylo velmi dobře zorganizováno. Dráhy dokonce odtelegrafovaly seznam cestujících, kteří nebudou moci odjet do přístavu, a následně všechny informovaly o náhradním termínu odjezdu. Já sama budu odplouvat až za měsíc a půl, ale snad to neteři nebude vadit. Musím jí co nejdříve poslat dopis.“

Paní Kloubová se odmlčela, zjevně se ve svém vyprávění trochu ztratila.

„Dnes jsem tedy dorazila domů a zjistila, že mi někdo unesl psa!“

Pan Dolnopolský se pomalu napil čaje. „Někdo vám unesl psa?“

„Ano, pane rado, někdo mi unesl psa!“

Pan Dolnopolský se smířoval s realitou.

Čtenář jistě může namítnout, že měl být na toto prohlášení připraven, když se o psu zmínil nadstrážmistr Broučel, nicméně je to tak, věřte nevěřte, pana Dolnopolského vůbec nenapadlo, že by tato na první pohled rozumně vypadající dáma mohla přijít o půlnoci na policejní ředitelství s žádostí o prošetření únosu psa.

Panu Dolnopolskému problesklo hlavou, zda by ji nemohl nechat vyvést. Jeho oči mimoděk našly kovanou špiči deštníku, který nyní ona dáma chovala na klíně.

A pak slyšel sám sebe se ptát: „A únosci už předložili své požadavky?“

„Ještě ne!“ prohlásila paní Kloubová rezolutně. „Nečekali totiž, že se vrátím tak brzy, nezapomeňte: mám být půl roku v zámoří.“

„Jistě,“ odušil pan Dolnopolský, kterého právě napadla spásná myšlenka, „dnes už nic nezmůžeme.“

Upřeně hleděl na paní Kloubovou a snažil se do toho pohledu vměstnat co nejvíce důvěryhodnosti. „Hned zítra ráno u vás zahájíme šetření.“

A než se zmohla na odpověď, hbitě vstal od stolu. „Budejte chtít, aby vás nadstrážmistr Broučel doprovodil?“ Sám se podívil, kde se v něm bere ta zlomyslnost.

Paní Kloubová taktéž vstala, ale vzhlížela k němu se zjevnou vděčností. „Ne, děkuji, pojedu fiakrem a v domě jsou nájemníci, tam budu v bezpečí.“